

Titel: Kapitel XXXIII—XXXVI.

Citation: "Kapitel XXXIII—XXXVI.", i *1901/1902: Bemærkninger til lovforslag*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r10-shoot-chptrd1e24731/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: 1901/1902: Bemærkninger til lovforslag

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Kommissionens Bem. t. Udk. t. L. om den borgerlige Retsspleje.

Med Hensyn til § 379, 2det Stykke, bemærkes, at i dette nogle Uenigheder, der findes i Redaktionen af den i øvrigt tilsvarende Regel i Konkurslovens § 148, ere rettede.

I § 382 henvises til de i Kapitel XXXVII givne Regler om Anke eller Kære med Hensyn til Fogedforretninger. Af disse skal her Opmærksomheden særlig henledes paa § 439, hvorefter Klager, som vedrøre selve den Fordring eller Ret, om hvis Fuldbetaling der er Spørgsmaal, maa gøres gældende ved Anke, medens Klager, der alene angaa de processuelle Betingelser for Fogedforretningen eller den ved samme brugte Fremgangsmaade, gøres gældende ved Kære.

Naar der i § 382, 2det Stykke, siges, at Anke og Kære først kan finde Sted, efter at hele Eksekutionsforretningen er sluttet, tænkes der herved paa den fæmelte Slutning til Protokollen, hvorved bemærkes, at der under det ny System bør anvendes en nøjagtigere Terminologi end den nu brugelige, hvorefter Afslutningen af en Eksekutionsforretning saa godt som altid sker ved en Protokolliførelse om, at Forretningen udsættes. Hvis saaledes Rekvirenten efter stedfundet Udlæg ikke forlanger, at det udlagte skal bringes ud af Rekviritens Besiddelse, maa Forretningen betragtes som sluttet ved selve Udlægsdekretet og Advarselen til Rekviriten om ikke at disponere derover i Strid med Rekvirentens Ret. Hvis Rekvirenten senere ønsker det udlagte bragt ud af Rekviritens Besiddelse, maa dette ske ved en Genoptagelse af Fogedforretningen, der imidlertid ingen Begrænsning kan gøre i Rekviritens alt erhvervede Adgang til at anvende Anke eller Kære. Paa den anden Side er der heller ikke Tale om, at en hværst Anke eller Kære skulde kunne hindre en Genoptagelse som den nævnte, der jo kun tilstiger en videre Fuldbetaling af den afsagte Fogedkendelse, jfr. i saa Henseende § 373, 3die Stykke.

Kapitel XXXIII—XXXV.

Tvangsauktion.

De i Kapitlerne XXXIII—XXXV indeholdte Regler ere saa godt som helt igennem bragt i ordret Overensstemmelse

Forelagte Lovforslag n. n.

med Loven om Tvangsauktioner af 9de April 1891 og indeholde for saa vidt kun en — af Kodifikationshensyn optagen — Del af den alt gældende Ret.

Af nævneværdige Afvigelser findes kun følgende:

„Auktionsforvalteren“ er helt igennem ombyttet med „Fogden“. Da nemlig Tvangsauktionen kun er en Førtættelse af den ved Eksekutionen paabegyndte Tvangsfuldbyrdelse er der ikke Grund til andet, end at den besørges af den samme Embedsmand, der forestaar Eksekutionen. (For frivillige Auktions Vedkommende ere „Auktionsforvalterne“ afviste af Auktionsbestyrere“, jfr. det derom udarbejdede særlige Udkast).

I § 384, 2det Stykke, ere de i Tvangsauktionslovens § 1, 2det Stykke, brugte Udtryk ændrede saaledes, at det bliver klart, at de ældre Regler om haandfaaet Pant opretholdes ikke blot med Hensyn til Betingelserne for at stille Haandpant til Auktion, men ogsaa med Hensyn til den Fremgangsmaade, der ved saadan Forauktionering skal anvendes, dog at Auktionen skal afholdes af Fogden. Da den her omhandlede Art af Auktion er en Tvangsauktion, blive Reglerne i Lovudkastet om Auktioner, der ikke ere Tvangsauktioner, uanvendelige derpaa.

I § 384, 3die Stykke, og § 385, 3die Stykke, er fremsættelse taget Forbehold med Hensyn til forskellige andre bestaaende særlige Regler.

De flere Steder forekommende Regler om Bekendtgørelser i offentlige Tidender saavel som de i § 415 indeholdte Regler om Vurderingsmænds Udmeldelse ere ændrede til Overensstemmelse med lignende Bestemmelser andet Steds i Udkastet.

Enkelte Smaaregler om Gebyr og Stempel ere udgaaede som overflødige ved Siden af Retsgift-Lovudkastets almindelige Regler.

I §400, 2det Stykke, ere de i Tvangsauktionslovens tilsvarende § 14, 2det Stykke, indeholdte Ord „saarest muligt efter Auktionens Afholdelse“ udgaaede som vildledende, idet det i Paragrafen omtalte Udkast faktisk ikke kan affattes, før Beløbene ere indkomne.

I § 401, 2det Stykke in fine, og § 427, 3die Stykke, ere Tvistigheder om Auktionssummens Fordeling, der ikke kunne btlægges ved Fogdens Mægling, henviste til almindelig Rettergang, medens Tvangsauktionslovens §§ 15 og 41 paalægge Fogden at afgøre dem ved sin Kendelse.

Grunden til denne Ændring er, at der her i Vækeligheden er Spørgsmål om en Retstvist af samme Art og Retskræft som den, der ellers påkendes af de almindelige Dømsstole, og at det derfor ikke er naturligt at lade dem afgøre af Fogedretten, der ikke er indrettet paa en mere indgaaende Procedure med dertil hørende fuldstændig Bevisførelse.

I § 424 er den i Tvangsauktionslovens § 38 indholdte særlige Regel om Skifte- retten kun indgaaet, fordi den følger af den almindelige Regel i nærværende Udskats § 526.

Endelig skal endnu bemærkes, at det ikke har været nødvendigt eller naturligt her at gentage de i Tvangsauktionslovens §§ 44 og 51 indholdte Regler, medens §§ 47 og 48 findes optagne i Udskats § 527 og 528 og Lovens § 50 i Udskats § 442.

De i Kapitel XXXVI indholdte Regler ere lige saavel som de i §§ 386, 387, 388, 2de og 3die Stykke, og 430 indholdte — hvilke ligge uden for Tvangsauktionslovens Ramme — optagne uforandrede eller det tidligere Forslag, kun er det i § 438 — paa samme Maade som for Ekskutions Vedkommende i § 383 — indsat en 4 Ugers Frist for Anke, der sættes paa, at Retshandlinger, der udgøre Tvangsauktionens Fundament, ere opførte eller forandrede.

Det vil i øvrigt ses, at Reglerne om Proceduren under Tvangsauktion i det hele ere de samme som Reglerne om Proceduren under Ekskutionsforretninger og saaledes holder ikke væsentlig afvigende fra de nu gældende. Særlig skal blot fremhæves: I § 388 er foreskrevet, at Tvangsauktion over udført Gods, bortset fra enkelte særligtige Undtagelsestilfælde, ikke maa foregaa, før den Udført ved Udlobet af den almindelige Ankerfrist er blevet endelig. Endvidere er Grundseringen om juridiske Aktors forbindende Kraft for Partene ogsaa gennemført med Hensyn til Forholdet mellem Ekskution og Tvangsauktion indbyrdes, saaledes at de oprindelige Parter ikke under Tvangsauktionen kunne fremsætte Indsigelser vedrørende Lovligheden af Udlægsserretningen, selv om de ikke have fremsat dem under denne sidste (§ 432).

Kapitel XXXVII.

Bemærkningerne hældes til Dømsstolens særlige Forfatningsbestemmelser vedrørende Fogedretten.

Med Indholdet af nærværende Kapitel maa særlig sammenholdes de i §§ 382 og 383 om Ekskution og de i §§ 437 og 438 om Tvangsauktion givne Regler.

Medens Kapitets sidste Paragraf er optaget efter det i Tvangsauktionslovens § 30 givne Forbillede, er dens øvrige Indhold overensstemmende med det tidligere Forslags 7de Afsnit, 1ste Afdeling, Kapitel V, dog at det tidligere Forslags §§ 550, 551, 553 og 554 ere udelatte som overflødige (§ 550 særlig under Hensyn til den i Udskats § 244, 2det Stykke, optagne almindelige Regel af tilsvarende Indhold), hvorhos der i § 441, sidste Stykke, er aabnet Adgang til, at Landsrettens Afgørelse i Anledning af Kære indsigelsesvis kan indbringes for Højesteret, nemlig for saa vidt Højesteretsvedtaget meddeler Tilladelse dertil. Grunden til, at denne sidste Ændring er foretaget, er den, at Kæremålet, der kan have til Genstand Spørgsmålet om de processuelle Betingelser for den hele Fogedforretning, som jo kan drøjes sig om saare Værdier, har en stærkt ønsket Form, hvori disse Spørgsmål kunne indbringes for højere Ret, naar der ikke indsigelsesvis ogsaa er Strid om selve Førelsen (§ 439, 1ste Stykke, sidste Punktum). Manglen af den her indrømmede Adgang vilde medføre, at der — uden for det nævnte særlige Tilfælde — overhovedet ingen Mulighed vilde være for at opnaa Højesterets Afgørelse af Kæren hørende Retsspørgsmål.

Med Hensyn til de enkelte Paragrafer skal følgende bemærkes:

§ 439.
Som det vil ses, gøres der her den Sondring, at Klager over Fogedforretninger, som vedrøre selve den Førelse eller Ret, om hvis Fulbyrdelse der er Spørgsmaal, skulle gøres gældende ved Anke, medens Klager, der alene angaa de processuelle Betingelser for Fogedforretningen eller den ved samme brugte Fremgangsmaade, skulle gøres gældende ved Kære, for saa vidt de da ikke fremsættes i Forbindelse med Klager af førstnævnte Art.

Det følger med Nødvendighed af denne Sondring, at Kære med Hensyn til Fogedforretninger delvis faar en anden Karakter